

Ballagás

Kedves nevelőtanáraink, szüleink, kedves diáktársaim!

Kifejezetten nehéz feladatnak találtam a ballagási beszéd megírását. Beszélni mindarról, ami négy vagy hat év alatt történt velünk szinte lehetetlen. Az átélt élmények felidézéséhez, összegzéséhez a KOLESZ szó betűit hívtam segítségül.

Az első betű számomra a **KÖZÖSSÉ**Get jelöli. Ha az internátusban töltött éveinkről kérdeznek, először biztosan a **KÖZÖSSÉ**Gről fogunk beszélni. A közösségről, amellyel átéltük a fontosabb eseményeket: amikor gólyaként bemutatkoztunk diáktársainknak, a Rózsás estet, ahol remegve adtuk elő végzős hölgyeinknek verseinket, a Mikulás estet, ahol mindig egy különösen ismerős Mikulástól kaptunk jó szavakat és édességet, és természetesen a Farsangi vacsorát, ahol ötletes jelmezekben ettük degeszre magunkat. Beszélünk majd arról a **KÖZÖSSÉ**Gről, melynek tagjaiként este tíz óra után forraltunk vizet teához. A hangulatlámpáinkat a telefon vakujából és egy palack Listerine-ből készítettük. Felelevenítjük majd azt is, amikor 40 fiatal egy szobában fújta magára a borotvahabot, vagy amikor az egész fiúszint közösen ordította azt a jól ismert spártai foglalkozásnevet.

A második betű nekem az **OTTHON**t jelöli. A következő kérdés biztosan arra vonatkozik majd, hogy hogyan éreztük itt magunkat. A legtöbbünknek az internátus volt a második **OTTHON**a, ahova egy fárasztó iskolai nap után megérkeztünk. Nevelőtanáraink gondoskodó, szülői szeretettel foglalkoztak velünk, és egyengették útjainkat az évek során. Sokszor volt szükség vitakultúránk megragyogtatására velük szemben, persze ezzel is a nagybetűs életre készítették fel minket. A kollégiumi szobáink otthonosságát mi is sokszor tapasztaltuk, serényen küzdöttünk tisztaságának megóvásáért a napi egyszeri padló-bevivezéssel. Továbbá mindannyian emlékszünk az „Óra 25 van. Start!” - felszólításra, amely tudatta velünk, hogy még egy fogmosás belefér.

A következő betű a **LEHETŐSÉ**Get jelöli. Az ezzel kapcsolatos kérdés biztosan az lenne, hogy mivel lehetett elütni az időt a kollégiumon belül. Rengeteg **LEHETŐSÉ**Günk volt arra, hogy a nem tanulással töltött perceinkben jól érezzük magunkat. Ott voltak a hétfőn és kedden tartott futballfoglalkozások, a keddi sakkszakkör, a konditerem, a csütörtök esti bibliakörök, a havi rendszerességgel tartott filmklubok, a színházi előadások és a híres, neves barkácsszakkör.

Az utolsó előtti betű az **EMLÉKE**Ket juttatja eszünkbe. Jogos lenne ezek után a kérdés, hogy milyen **EMLÉKE**K maradnak bennünk, miután elmegyünk. Biztos emlékezni fogunk a konviktus mérhetetlen találékonyságára, a felülmúlhatatlan gyümölcsösrizsre fasírttal, vagy a müzliben panírozott csirkecombra. Eszünkbe jutnak majd a hosszú kimenők, a pihentető kosarazások a dühöngőben vagy a közös csocsózások. Továbbá emlékezni fogunk arra, amikor egy nyári napon a kollégiumi vízvezetékek úgy döntöttek, hogy az egész épületet úszómedencévé alakítva teszik számunkra egy kicsit elviselhetőbbé a meleget.

Legutoljára a **SZEMÉLYESSÉG** marad meg bennem. Talán a legfontosabb, amit elviszünk magunkkal, az az a személyes légkör, ami az internátus lelkületét jellemzi. Itt mindig találtunk valakit, akivel beszélgethettünk, elmehettünk boltba vagy megnézhattuk közös kedvenc

sorozatunk legújabb részét. Mindig ott volt valaki, ha örömünk volt, ha nehézségen mentünk keresztül vagy csak a holnapi töri dolgozathoz kellett egy kis segítség.

KÖZÖSSÉG, OTTHON, LEHETŐSÉG, EMLÉKEK, SZEMÉLYESSÉG.

Számomra ezeket jelentik a KOLESZ betűi.

Az érettségihez közeledve különböző érzések kavarnak bennünk. Van olyan, aki vágyik arra, hogy teljesen önálló legyen. Van, aki még fél az ismeretlentől és az előtte álló akadályoktól. Abban azonban biztosak lehetünk, hogy amit itt hagyunk, az emlékünks és a létünk nem múlik el nyom nélkül. Mind hatással voltunk a körülöttünk levő emberekre, példát vehetnek minden sikerünkről és tanulhatnak hibáinkból.

Végül egy Van Gogh idézettel zárom gondolataimat:

„Az élet olyan, mint a rajzolás: néha gyorsan és határozottan kell cselekednünk, a dolgokat erélyesen kézbe vennünk, és arról gondoskodnunk, hogy a nagy vonalak villámgyorsan előttünk álljanak. Semmiféle lagymatagságnak, kételkedésnek itt nincs helye, a kéz nem remeghet, a szem nem pisloghat ide-oda, hanem egyedül csak arra irányulhat a tekintet, ami előttünk van.”

Makai Béla

12. évfolyam